

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **H. H 17**, zastoupená Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2005, č. j. 36 Az 94/2004 – 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soud v Brně ze dne 7. 4. 2005, č. j. 36 Az 94/2004 – 44, **se ve výroku č. I. a II. z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2004, č. j. OAM-703/VL-10-ZA05-2004, žalobkyni nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobkyně z Ukrajiny odešla, protože měla potíže v osobním životě. Správní orgán shledal, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, konstatoval, že žalobkyně nesplňuje zákonné předpoklady pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu a že nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani skutečnosti zakládající překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že již v žádosti udělení azylu uvedla, že byla vdaná za muže, který byl nasazen v tehdejších ozbrojeném

konfliktu v Afghánistánu, byl násilné povahy, vyhrožoval jí zabitím a také ji psychicky týral. Žalobkyně se obrátila na policii, manžel ji však obtěžovat nepřestal. Jiné formy pomoci žalobkyně nevyhledala, protože se domnívá, že na Ukrajině neexistují instituce, které by jí mohly pomoci. Přestože ji manžel opustil, žalobkyně se obává návratu do situace, ze které odešla, a násilností ze strany bývalého manžela. Žalobkyně konstatovala, že její strach z ohrožení života je odůvodněný a policie jí není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Uvedla, že jí může být udělen humanitární azyl, a to i v případě, že nesplňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 5. 5. 2004, č. j. 36 Az 94/2004 - 5, žalobkyni vyzval k doplnění a upřesnění podané žaloby. V doplnění žaloby ze dne 28. 6. 2004 žalobkyně správnímu orgánu vytkla porušení ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobkyně namítala, že žalovaný nedostatečně hodnotil provedené důkazy a neprovedl další důkazy, když se nezabýval situací v domovské zemi žalobkyně. Žalobkyně dále doplnila, že se její situace v zemi původu zhoršila poté, kdy se obrátila na policii, neboť zjistila, že její bývalý manžel je ve spojení se zločineckými strukturami, se kterými policie spolupracuje. Žalobkyni tak hrozilo nebezpečí neoprávněného postihu právě ze strany policie. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že pokud státní aparát umožňuje prorůstání zločineckých struktur do státních orgánů a zejména policie, pak se v podstatě podílí na činnosti těchto organizovaných zločineckých struktur. Žalobkyně konstatovala, že je ve své zemi diskriminována státem jenom proto, že nepatří do sociální skupiny členů zločineckých struktur, které státní aparát podporuje. Žalobkyně je proto přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a jsou u ní dány podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobkyně současně poukázala na čl. 65 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka a uvedla, že za pronásledování mohou být považovány činy místního obyvatelstva, pokud je státní orgány vědomě tolerují nebo odmítají či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu. Žalobkyně setrvala na svém žalobním návrhu.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 4. 2005, č. j. 36 Az 94/2004 - 44, žalobu zamítl, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a přiznal odměnu tlumočnicki Mgr. M. D. V odůvodnění rozsudku uvedl, že námitky žalobkyně, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, jsou obecné a nekonkrétní, proto nelze zjistit, jaké další či jiné důkazy měl správní orgán provádět a v čem jsou podle přesvědčení žalobkyně skutková zjištění neúplná. Podle názoru krajského soudu se správní orgán beze zbytku vypořádal s důvody, které žalobkyni vedly k podání žádosti o udělení azylu, závěry vyvozené z provedení dokazování nejsou v logickém rozporu s provedenými důkazy, a žalovanému nelze vytýkat neprovedení dalších důkazů, když žalobkyně sama ani v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvedla, v jakém směru by mělo být další dokazování vedeno a co by mělo být novými důkazy prokázáno. Krajský soud neshledal v postupu správního orgánu žádné pochybení, když žalobkyně měla v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o důvodech své žádosti, a byla poučena o procesních prostředcích, které měla k dispozici. Žalobkyně v průběhu správního řízení nenavrhovala k provedení žádné důkazy a s ohledem na okolnosti uvedené žalobkyní nebylo podle názoru krajského soudu třeba další důkazy ve správním řízení provádět. Krajský soud konstatoval, že se žalovaný podrobně zabýval důvody vyplývajícími z ustanovení § 12 zákona o azylu a hodnotil žalobkyní uváděné důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení azylu. Za zásadní důvod, který žalobkyně uplatnila v řízení o udělení azylu, krajský soud považoval

soukromé potíže a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Správní orgán podrobně hodnotil tyto důvody z pohledu ustanovení § 12 zákona o azylu a své rozhodnutí odůvodnil v souladu se zákonem. Krajský soud uvedl, že žalobkyně v podané žalobě nenamítá nic, co by mohlo zvrátit závěry správního orgánu o neudělení azylu. Krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, v jehož postupu neshledal pochybení. Krajský soud konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu a že na udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu není právní nárok. Udělení humanitárního azylu závisí na správním uvážení žalovaného a soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze v omezeném rozsahu z hlediska dodržení procesních předpisů. Správní orgán posoudil osobní situaci žalobkyně a situaci v zemi původu a vyvodil, že není důvod pro udělení humanitárního azylu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda byly dány humanitární důvody. Námitku žalobkyně vznesenou proti výroku o neexistenci překážek vycestování označil krajský soud za nedůvodnou pro její nekonkrétnost, když posouzení existence překážek vycestování správním orgánem považoval za vyčerpávající a ztotožnil se s ním. V závěru poukázal krajský soud na účel přiznání azylu, kterým je poskytnutí ochrany proti pronásledování. Z těchto důvodů krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítala nesprávné posouzení právní otázky, zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Uvedla, že její bývalý manžel ji fyzicky napadal a vyhrožoval, proto se obrátila na policii, avšak tím se její situace zhoršila, neboť zjistila napojení svého bývalého manžela na zločinecké struktury, se kterými policie spolupracuje. Stěžovatelce tak hrozilo nebezpečí neoprávněného postihu ze strany policie. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že pokud státní aparát umožňuje prorůstání zločineckých struktur do státních orgánů a zejména policie, pak se v podstatě podílí na činnosti těchto organizovaných zločineckých struktur. Stěžovatelka byla podle svého vyjádření diskriminována státem jen proto, že nepatří do sociální skupiny členů zločineckých struktur, které státní aparát podporuje. Z těchto skutečností vychází přesvědčení stěžovatelky o tom, že jsou dány podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a podmínky pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka současně upozornila na ustanovení čl. 65 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Stěžovatelka dále namítala, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě zjištěného skutkového stavu nemohl rozhodnout spravedlivě. Krajský soud podle vyjádření stěžovatelky ponechal bez povšimnutí skutečnost, že stěžovatelka měla ve správním řízení jen velmi omezené možnosti zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že krajský soud je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu a správní řízení z hlediska dodržení procesních postupů i v případě, kdy stěžovatelka vznesla pouze obecnou námitku porušení procesních pravidel, aniž uvedla konkrétní skutkové důvody. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatelka za nedostatečné, proto řízení před správním orgánem trpí neodstranitelnou vadou a je nutné jej zopakovat. Stěžovatelka dále namítala, že se krajský soud nevypořádal s navrhovaným důkazem výslechem svědka, kterého nepředvolal, ani v odůvodnění rozsudku neuvedl, co jej k takovému postupu vedlo. Stěžovatelka proto považuje napadený rozsudek za nedostatečně odůvodněný a nepřezkoumatelný. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje podmínky pro přiznání překážek vycestování, když jí při vycestování na Ukrajinu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a administrativní šikany,

protože v České republice požádala o azyl. Žalovaný ani krajský soud se však v odůvodněních svých rozhodnutí podmínkami pro přiznání překážek vycestování nezabývaly. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na výpovědi stěžovatelky, a konstatoval, že námitky stěžovatelky byly v předcházejícím řízení soudem náležitě vypořádány. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami ani s navrhovaným důkazem výslechem svědka, kterého nepředvolal, ani v odůvodnění rozsudku neuvedl, co jej k takovému postupu vedlo. Pokud by byla tato námitka stěžovatelky důvodná, již tato okolnost by musela vést ke zrušení rozsudku krajského soudu, aniž by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat právním posouzením jednotlivých otázek.

Podle setrvalé judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudů odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům, které představují součást práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního státu podle čl. 1 Ústavy České republiky, a vylučují libovůli při rozhodování. Tato povinnost je pro správní soudnictví upravena v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky o tom, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, spis. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, spis. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, spis. zn. II. ÚS 686/02, dosud nezveřejněn).

Uvedená stálá judikatura Ústavního soudu našla svůj odraz i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93). Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či skutkových, její nesprávnost spočívá.

Citovanou judikaturou formulované požadavky náležitého odůvodnění soudních rozhodnutí se nepochybně vztahují rovněž na tento případ, kdy však krajský soud neodůvodnil, proč ukončil dokazování, aniž provedl stěžovatelkou navržený důkaz výsledkem svědka. Námítku stěžovatelky, že se krajský soud s tímto důkazem nevypořádal, svědka nepředvolal, ani v odůvodnění rozsudku neuvedl, co jej k takovému postupu vedlo, považuje Nejvyšší správní soud za důvodnou.

V doplnění žaloby ze dne 28. 6. 2004 stěžovatelka navrhla, aby krajský soud k prokázání tvrzených skutečností, zejména sociálního útlaku stěžovatelky v zemi původu, předvolal svědka Y. S.

Z protokolu o jednání konaném dne 7. 4. 2005 od 13:00 hod. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud po přečtení listinných důkazů a vyjádření žalovaného usnesením prohlásil, že další důkazy prováděny nebudou.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.

Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo jej však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému

závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by soud ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 618/2005).

Této povinnosti však v projednávané věci krajský soud nedostal, konstatoval-li v protokolu o jednání pouze, že další důkazy prováděny nebudou, a tento svůj postup nikterak neodůvodnil v napadeném rozsudku. Tento rozsudek proto Nejvyšší správní soud považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Námítku stěžovatelky, že krajský soud je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu a správní řízení z hlediska dodržení procesních postupů i v případě, kdy stěžovatelka vznesla pouze obecnou námitku porušení procesních pravidel, aniž uvedla konkrétní skutkové důvody, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, když napadené rozhodnutí správního orgánu přezkoumal z hlediska dodržení procesních pravidel v mezích žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že námitky byly vzneseny pouze v obecné rovině, posoudil krajský soud pouze obecný soulad vydaného rozhodnutí s procesním předpisem, neboť není namístě, aby suploval stěžovatelku a domýšlel si možná pochybení správního orgánu.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud k žalobním bodům, kterými stěžovatelka v žalobě a v jejím doplnění brojila proti neudělení azylu a nevztažení překážek vycestování, pouze uvedl, že stěžovatelka v podané žalobě nenamítá nic, co by mohlo zvrátit závěry správního orgánu o neudělení azylu, že dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, v jehož postupu neshledal žádná pochybení, resp. posouzení existence překážek vycestování správním orgánem považoval za vyčerpávající a ztotožnil se s ním. Krajský soud však zcela opomenul tento svůj závěr zdůvodnit, ani neuvedl, na základě jakých právních úvah k tomuto závěru dospěl.

Stěžovatelka v žalobě uplatnila mimo jiné námitku, že policie jí není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před útoky jejího bývalého manžela. Tato námitka byla dále rozvedena v doplnění žaloby ze dne 28. 6. 2004, kde stěžovatelka zdůraznila propojení svého bývalého manžela se zločineckými strukturami, se kterými policie spolupracuje, a poukázala na skutečnost, že jí tak hrozilo nebezpečí neoprávněného postihu právě ze strany policie, která se v podstatě podílí na činnosti organizovaných zločineckých struktur. Tato námitka zcela nepochybně napadá jak výrok o neudělení azylu, tak výrok o nevztažení překážek vycestování.

Nejvyšší správní soud konfrontoval odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu s uvedenými žalobními námitkami stěžovatelky a shledal, že krajský soud neposuzoval důvodnost těchto námitek, ani neuvedl, proč se jimi nezabýval. Krajský soud tedy nedostal své povinnosti v řízení o žalobě přezkoumat rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, jak mu ukládá ustanovení § 75 odst. 2 první věta s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2005, č. j. 36 Az 94/2004 - 44, za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než rozsudek krajského soudu v rozsahu výroku č. I. a II. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť kasační stížnost stěžovatelky byla důvodná, když rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka napadala rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu výroku č. I. a II., kterými byla její žaloba zamítnuta a dále bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Výrok č. III tohoto rozsudku, kterým byla přiznána odměna ustanovené tlumočnicku Mgr. M. D., stěžovatelkou napaden nebyl a vzhledem k tomu, že nejde o závislý výrok ve smyslu ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s., zůstává tímto rozhodnutím nedotčen.

Samotnou hmotně právní podstatou věci se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možné přistoupit poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se tak nezabýval námitkami stěžovatelky směřujícími proti neudělení azylu a nevztažení překážek vycestování, ani dalšími námitkami stěžovatelky.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby řádně posoudil stěžovatelkou napadené rozhodnutí žalovaného, vypořádal se s veškerými žalobními body, jakož i náležitě posoudil otázku provedení navrhovaných důkazů a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

Krajský soud se tak bude muset zabývat všemi žalobními námitkami stěžovatelky uvedenými v žalobě a v jejím doplnění ze dne 28. 6. 2004, a to nikoliv paušálně, jak tomu bylo v posuzovaném rozsudku.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu